

PREZES REGIONALNEJ IZBY OBRACHUNKOWEJ W LUBLINIE

20-027 Lublin, ul. Karłowicza 4 IX p., tel. 81 467 91 27

Lublin, 19 stycznia 2023 r.

RIO.V.070.5.2023

Pan Karol Marcin Hołówkowski

Dyrektor Departamentu Organizacyjno-
Prawnego w Urzędzie Marszałkowskim
Województwa Lubelskiego
ul. Artura Grottgera 4
20 - 029 Lublin

Szanowny Panie Dyrektorze

W odpowiedzi na Pana pismo, przesłane do Regionalnej Izby Obrachunkowej w Lublinie 18 stycznia br., uprzejmie wyjaśniam, że regionalne izby obrachunkowe zobowiązane są – zgodnie z przepisami art. 13 pkt 11 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1668) – do udzielania wyjaśnień w sprawach dotyczących stosowania przepisów o finansach publicznych na wystąpienia podmiotów wymienionych w art. 1 ust. 2 ww. ustawy, czyli jednostek sektora finansów publicznych. Zasady udzielania wyjaśnień przez Regionalną Izbę Obrachunkową w Lublinie określone zostały w komunikacie zamieszczonym na stronie internetowej Izby w zakładce: Działalność Regionalnej Izby Obrachunkowej w Lublinie » Udzielanie wyjaśnień w trybie art. 13 pkt 11 ustawy o regionalnych izbach obrachunkowych.

Wniosek powinien być podpisany przez kierownika danego podmiotu, zawierać wskazanie przepisu z zakresu finansów publicznych budzącego wątpliwości interpretacyjne, z podaniem proponowanego rozwiązania problemu i właściwej oceny prawnej zaistniałego stanu faktycznego lub przyszłego zdarzenia i nie może dotyczyć prośby o wskazanie sposobu rozwiązania konkretnej i indywidualnej sprawy.

Przesłane przez Pana pisma nie spełnia określonych powyżej przesłanek i tym samym nie podlega rozpatrzeniu w trybie wyżej powołanego przepisu art. 13 pkt 11 ustawy o regionalnych izbach obrachunkowych.

Odnosząc się w sposób ogólny do kwestii przedstawionych we wniosku wskazuję, że w świetle przepisów ustawy z 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1872) nabycie prawa do dodatkowego wynagrodzenia rocznego w pełnej wysokości uzależnione jest od przepracowania całego roku kalendarzowego u danego pracodawcy. Zgodnie z prezentowanym w orzecznictwie poglądem „przepracowanie”, o którym mowa w art. 2 ust. 1 ustawy, oznacza faktyczne (efektywne) wykonywanie pracy, a nie tylko

pozostawanie w stosunku pracy (uchwały Sądu Najwyższego z: 25 lipca 2003 r., sygn. akt III PZP 7/03, OSNP nr 2/2004, poz. 26; 13 grudnia 2005 r., sygn. akt II PZP 9/05, OSNP nr 7-8/2006, poz. 109; 7 lipca 2011 r., sygn. akt III PZP 3/11, OSNP nr 1-2/2012, poz. 3). Zgodnie z powyższym decydujące znaczenie z punktu widzenia uzyskania prawa do dodatkowego wynagrodzenia rocznego ma zatem rzeczywiste świadczenie pracy przez daną osobę w całym roku kalendarzowym (poza wyjątkami określonymi w ust. 2 i 3 powołanego przepisu).

W myśl art. 4 ww. ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej dodatkowe wynagrodzenie roczne wypłaca się w wysokości 8,5% sumy wynagrodzenia za pracę otrzymanego przez pracownika w ciągu roku kalendarzowego, za który przysługuje to wynagrodzenie, uwzględniając wynagrodzenie i inne świadczenia ze stosunku pracy przyjmowane do obliczenia ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, a także wynagrodzenie za urlop wypoczynkowy oraz wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy przysługujące pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy.

W treści § 6 i § 14 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 8 stycznia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz. U. z 1997 r. Nr 2 poz.14), wynagrodzenie za czas urlopu wypoczynkowego oraz ekwiwalent urlopowy ustala się z uwzględnieniem wynagrodzenia i innych świadczeń ze stosunku pracy, z wyłączeniem m. in. wynagrodzenia wypłacanego za czas choroby. Z podstawy wymiaru dodatkowego wynagrodzenia rocznego należy, stosownie do powyższego, wyłączyć wszystkie składniki wynagrodzenia (w tym dodatek stażowy), które podlegają wypłacie w okresie niezdolności do pracy, obok wypłaconego wynagrodzenia lub zasiłku chorobowego. W powołanej uchwale z 25 lipca 2003 r. Sąd Najwyższy orzekł, że przy ustalaniu wysokości dodatkowego wynagrodzenia rocznego nie uwzględnia się wynagrodzenia otrzymanego przez pracownika w okresie nieobecności w pracy z powodu choroby. W uzasadnieniu SN podkreślił, że czas przepracowany w danym roku kalendarzowym powinien mieć wpływ na wysokość dodatkowego wynagrodzenia rocznego w kontekście jego wymiaru (proporcjonalnego do przepracowanego czasu w roku kalendarzowym), jak również w kontekście podstawy jego ustalenia (poprzez uwzględnienie zasadniczo wynagrodzenia za pracę rzeczywiście wykonaną).

Jednocześnie informuję, że Regionalna Izba Obrachunkowa w Lublinie, prowadząc działalność informacyjną, instruktażową i szkoleniową przedstawia wyłącznie swoje stanowisko i nie jest upoważniona do wydawania rozstrzygnięć w indywidualnych sprawach ani do dokonywania wiążącej wykładni przepisów prawa. Dodać przy tym należy, że nadzór i kontrolę przestrzegania przepisów z zakresu prawa pracy sprawują właściwe w tych sprawach organy Państwowej Inspekcji Pracy, stosownie do art. 18⁴ § 1 Kodeksu pracy (Dz. U. z 2022 r. poz. 1510).

Jacek Grządka

